

- http://twitter.com/nuvol_com
- <https://www.facebook.com/elnuvol>
- <https://www.youtube.com/channel/UC1W7gMVWgAQHNW4vjFJWXDA>
- https://www.instagram.com/nuvol_com/
- <https://www.pinterest.com/nuvolcom/>
- <http://www.nuvol.com/feed/>
- <http://www.vilaweb.cat/>

[eBooks \(/ebooks\)](#) [Notícies \(/apuntador/noticies/\)](#) [Crítica \(/apuntador/critica/\)](#)
[Entrevistes \(/apuntador/entrevistes/\)](#) [Opinió \(/apuntador/opinio/\)](#)
[Calandria \(/calandria/\)](#)
[Vinyetes \(/elwebnegre/\)](#) [Punt de llibre \(/punt-de-llibre/\)](#)

Laia Noguera fa Ah!

23.04.2014

Carles Hac Mor <http://www.nuvol.com/autor/carles-hac-mor>. Barcelona
<http://www.nuvol.com/lloc/barcelona>.

“La manera de percebre és no esperar percebre”, escriu Laia Noguera a l'encapçalament de ‘Ah!’, peça dramàtica escrita sota l'influx de les peces del pintor Joan Ponç. El poeta Carles Hac Mor n'ha fet el pròleg, que reproduïm íntegrament a Núvol.

<http://www.nuvol.com/noticies/edicions-poncianas-estrena-col%2b7leccio/attachment/laia-noguera-i-clofent-2/>

Laia Noguera i Clofent

De l'aiguabarreig d'oposats

Amb *Ah!*, i gràcies a l'influx de peces d'en Joan Ponç, na Laia Noguera entra, si més no fins a un cert punt, en un nou registre seu, l'urnulfunià o, més ben dit, el noguerournulfunià.

I això s'ha de celebrar de totes totes, per tal com el llegat de l'Urnulfu romania com a hivernat fins a la revalorització actual de l'obra d'en Joan Ponç i, sobretot, fins que, de la mà d'en Xavier Giménez Casas, Nozomi 700 Teatre ha tret de l'oblit les primeres obres de la poesia escènica d'en Joan Brossa, dels anys quaranta, redactades sota l'ascendent de l'Urnulfu, les quals són: “Una noia passa les vacances amb un comte que confon amb el comptable a qui, en realitat, pensava

Carles Hac Mor
<http://www.nuvol.com/autor/carles-hac-mor>

<http://www.nuvol.com/autor/carles-hac-mor>

<http://www.ub.edu/cultural/en/seminars/>

+ Llegits

- 1 «La Riera» i els límits de la mentida <http://www.nuvol.com/noticies/la-riera-i-els-limites-de-la-mentida/>
- 2 On és el Departament d'Ensenyament? <http://www.nuvol.com/opinio/on-es-el-departament-densenyament/>
- 3 Arquimbau reneix de les cendres (franquistes) <http://www.nuvol.com/noticies/arquimbau-reneix-de-les-cendres-franquistes/>
- 4 No t'apropis a la Casa Bloc <http://www.nuvol.com/noticies/no-tapropis-a-la-casa-bloc/>
- 5 Discursos prehistòrics <http://www.nuvol.com/vinyetes/discursos-prehistorics/>
- 6 Tornem-hi, que no ha estat res <http://www.nuvol.com/opinio/tornem-hi-que-no-ha-estat-res/>
- 7 Els tripijocs del PP <http://www.nuvol.com/vinyetes/els-tripijocs-del-pp/>
- 8 "No tenim el públic que ens mereixem" <http://www.nuvol.com/noticies/no-tenim-el-public-que-el-cinema-catala-mereix/>
- 9 El núvol que ens desbancarà <http://www.nuvol.com/opinio/el-nuvol-que-ens-desbancara/>
- 10 El salt de perxa de Rajoy <http://www.nuvol.com/vinyetes/el-salt-de-perxa-de-rajoy/>

acompanyar en el seu viatge per la Costa Brava”, “El llop és el símbol de la crueltat, el paó, de l’enveja, el camell, etcètera”, “Ahmosis I, Amenofis IV, Tutenkhamon”, “Esquerdes, parracs, enderrocs que esberlen la figura (Arlequí 1, Arlequí 2, Arlequí 3 i dona que escriu el mot Arlequí)”.

Ja el lema que encapçala el llibre present de na Laia Noguera, “La manera de percebre és no esperar percebre”, ens introdueix en l’estètica hipnagògica de l’Urnulfu. Aquest personatge, mig inventat, per en Brossa i per en Ponç, i mig real, un vigilant de nit d’un tros del barri de Sant Gervasi, a Barcelona, podria haver deixat anar l’enunciat de na Laia Noguera al banc Déu n’hi do atrotinat i incòmode de la plaça Molina, on, en els anys més durs i grisos de la postguerra, en Brossa i en Ponç, i de vegades l’Urnulfu, enraonaven durant hores i hores, i adesiara tota la nit, bo i fent néixer així el “Dau al set”.

Ben segur que si, a la plaça Molina, l’Urnulfu va dir o va cridar la consigna de na Laia Noguera, el respatller d’aquell banc es va trencar del tot, car Brossa explicava que “si ens hi repenjàvem gaire, el respatller cedia”, i tot seguit, en arribar a casa seva, en Brossa es devia posar a escriure la peça “El llop és símbol de la crueltat...”, en què els actors es mouen tothora estirats a terra, arrossegant-se, i ho fan talment perquè sí i també per posar en qüestió la convenció teatral que els actors han d’anar sempre a peu dret per l’escenari.

La divisa de na Laia Noguera significa que, si hom mira de percebre, no percebrà res, o sigui, que si hom vol manifestar una cosa, no assolirà pas de fer-ho. Per tant, aquesta proposició de guerra ideològica és un al·legat contra la voluntat, contra la intenció. És a dir, si en escriure hom vol expressar o comunicar alguna cosa, malament rai, i si no en vol dir cap, en dirà moltes, de coses diverses i àdhuc contradictòries, tot i que per a qui compon d’aquesta manera no té cap importància ni mitja el que pugui dir o no dir allò que ell s’ha empescat.

Aquesta radicalitat del quefer noguerournulfunià va molt més enllà de l’espontaneisme de Dadà i de l’escriptura automàtica dels surrealistes, i s’atansa al rampell hipnagògic, a l’anotació del que a hom li ve al cap en passar del son a la vigília, en despertar, quan la voluntat i la intenció són del tot inexistents.

La capacitat parahipnagògica de l’Urnulfu, que deixava meravellats en Brossa i en Ponç, és als fonaments de tota la insurrecció epistemològica de “Dau al set”. Na Laia Noguera, doncs, amb *Ah!* ha anat a una de les arrels més pregones de les lletres i de l’art del segle xx, l’ha feta llavor i aquesta ha fet créixer plantes amb flors d’un dia de cap segle, tot i que amb pètals postmoderns, pretèrits i futuribles, i certament tan intemporals com l’Urnulfu tal com va ser plasmat per en Joan Ponç a la coberta d’un llibre d’en Brossa.

Rent a Scooter
(<http://www.via-vespa.com>)

Barcelona és un vesper.
Vola per Barcelona amb una Vespa!

Còpia esborr
[15/1/17]

Premis Literaris
Ciutat de Tarragona
2016-2017

*2016 Casa de les Lletres

(<http://www.tarragona.cat/cultura/lletres/premis-literaris/bases-1>)

Si en Brossa, instigat per l'Urnulfu, va incitar en Ponç a representar els éssers diríeu que diabòlics que el terroritzaven, na Laia Noguera, esperonada per en Brossa, ha recuperat la veu tan inspirada de l'Urnulfu per escriure amb *Ah!* una epopeia de les pulsions desfermades i alhora refredades, fetes poesia no pas per a l'escena que cada lector es vulgui imaginar, ans de tot en tot per al maremàgnum que es pugui forjar a desgrat d'ell mateix.

Per exemple, per a la Laia Noguera a hores d'ara urnulfuniana probablement sense saber-ho, i no pas urnulfuista, "l'ésser llampegat / que feineja contra el límit" és l'Urnulfu. Ara bé, "no hi ha límit", hi afegeix ella, i per això aquest ésser "ha obert un ull immens / com un rellotge", l'ull del temps. I el poema no es pot cloure sinó confessant-nos que "els contraris se'm confonen".

Malgrat que pot fer l'efecte que hi ha influència de l'Urnulfu, mitjançant en Brossa i en Ponç, sobre l'*Ah!*, tot plegat es tracta més que res d'un conflent entre na Laia Noguera i Clofent i l'inquietant Urnulfu, l'artífex suprem de l'impromptu i de l'estirabot.

I en aquest junyent inconscient, força atzarós i potser efímer, sovint l'autora d'*Ah!* esmena la plana al personatge brossià i poncià, a l'Urnulfu, i l'arriba a superar en dauasetisme. Posem per cas, on l'Urnulfu mana, a través d'en Brossa: "ARLEQUÍ 2: Llança el diàbolo tan amunt com puguis", na Noguera escriu: "Arlequí no és Arlequí / i / La superfície no té gràcia." Més contundència és impossible.

I encara més incisiva, na Laia constata que "hi ha dos plans d'existència: l'escenari, amb ARLEQUÍ i SI NO ÉS MASSA SUPOSAR, i l'espai d'entre el públic i l'escenari, on hi ha JOAN PONÇ i el seu seguici", amb l'Urnulfu al capdavant.

I, en el súmmum del nournulfuisme, na Noguera exclama: "MIRALL 2: Tinc més fred que ningú en aquest món." Fixeu-vos-hi bé: Mirall en comptes d'Arlequí i fred en substitució de la calor de la proximitat. Sort que l'Urnulfu no és gens envejós i tant se li'n dona la seva obra, perquè si no la ràbia que li faria la troballa de transformar l'Arlequí en Mirall, el portaria a veure's reflectit al mirall com a Arlequí, una figura que remet a l'Antiurnulfu.

En la incursió de na Laia Noguera, amb *Ah!*, en l'univers poncià, el jo de la poetessa ha cedit, com el respatllet del banc de la plaça Molina, i ha acabat engolit pel contrajo, o contra mi mateix o mi mateixa, que batega en tot el "Dau al set" i que en Joan Ponç, engrescat per l'Urnulfu, va saber mostrar-nos tan bé.

I per aquesta raó na Laia ens pot palesar la seva rauxa brossianoponcià, verbigràcia amb versos com aquests: "Hi ha un moment de confluència, / [...] de certitud, / deixat anar", "Com la lluita. Estem enllaçats", "Sóc un intrús, m'infilto a la meua muralla, m'estalono."